Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (osmo prošireno vijeće)

23. rujna 2020.*

„Ekonomska i monetarna unija – Bankovna unija – Jedinstveni mehanizam za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava (SRM) – Jedinstveni fond za sanaciju (SRF) – Odluka SRB-a o izračunu *ex ante* doprinosâ za 2017. – Tužba za poništenje – Izravni i osobni utjecaj – Dopuštenost – Bitni postupovni zahtjevi – Potvrda vjerodostojnosti odluke – Obveza obrazlaganja – Pravo na djelotvornu sudsku zaštitu – Prigovor nezakonitosti – Vremensko ograničenje učinaka presude”

U predmetu T-411/17,

Landesbank Baden-Württemberg, sa sjedištem u Stuttgartu (Njemačka), koji zastupaju H. Berger i K. Rübsamen, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB), koji zastupaju A. Martin-Ehlers, S. Raes, T. Van Dyck i A. Kopp, odvjetnici,

tuženika,

koji podupire

Europska komisija, koju zastupaju A. Steiblytė i K.-P. Wojcik, u svojstvu agenata,

intervenijent,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a za poništenje odluke SRB-a donesene na njegovoj izvršnoj sjednici od 11. travnja 2017. o izračunu *ex ante* doprinosa Jedinstvenom fondu za sanaciju za 2017. (SRB/ES/SRF/2017/05), u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće),

u sastavu: A. M. Collins, predsjednik, M. Kancheva, R. Barents, J. Passer (izvjestitelj) i G. De Baere, suci,

tajnik: S. Bukšek Tomac, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 12. prosinca 2019.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

Pravni okvir

1 Ovaj predmet nastao je u okviru drugog stupa bankovne unije koji se odnosi na jedinstveni sanacijski mehanizam (SRM), ustanovljen Uredbom (EU) br. 806/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. srpnja 2014. o utvrđivanju jedinstvenih pravila i jedinstvenog postupka za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava u okviru jedinstvenog sanacijskog mehanizma i jedinstvenog fonda za sanaciju te o izmjeni Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL 2014., L 225, str. 1. i ispravak SL 2015., L 101, str. 62.). Cilj je uvođenja SRM-a jačanje integracije sanacijskog okvira u državama članicama europodručja i u državama članicama koje nisu dio europodručja, a koje žele sudjelovati u jedinstvenom nadzornom mehanizmu (SSM) (u daljnjem tekstu: države članice sudionice).

2 Točnije, ovaj se predmet odnosi na Jedinstveni fond za sanaciju (SRF), osnovan člankom 67. stavkom 1. Uredbe br. 806/2014. SRF se financira doprinosima institucija prikupljenima na nacionalnoj razini u obliku, među ostalim, *ex ante* doprinosa u okviru provedbe članka 67. stavka 4. iste uredbe. Na temelju članka 3. stavka 1. točke 13. navedene uredbe, pojam institucije označava kreditnu instituciju ili investicijsko društvo obuhvaćeno konsolidiranim nadzorom u skladu s člankom 2. točkom (c) iste uredbe. Doprinosi se prenose na razinu Europske unije u skladu s međuvladinim Sporazumom o prijenosu i objedinjavanju doprinosa u SRF, potpisanim u Bruxellesu (Belgija) 21. svibnja 2014.

3 Članak 70. Uredbe br. 806/2014, pod naslovom „Ex ante doprinosi”, određuje:

„1. Pojedinačni doprinos svake institucije prikuplja se najmanje jedanput godišnje i izračunava se razmjerno iznosu njezinih obveza (isključujući regulatorni kapital) umanjenih za osigurane depozite, u odnosu na ukupne obveze (isključujući regulatorni kapital) umanjene za osigurane depozite svih institucija s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica.

2. Svake godine, nakon savjetovanja s ESB-om ili nadležnim nacionalnim tijelom te u uskoj suradnji s nacionalnim sanacijskim tijelom, Odbor izračunava pojedinačne doprinose kako bi osigurao da doprinosi svih institucija s ovlaštenjem na državnim područjima svih država članica sudionica ne premašuju 12,5 % ciljne razine.

Svake godine izračun doprinosa pojedinih institucija temelji se na:

(a) paušalnom doprinosu koji se temelji na razmjernom iznosu obveza institucije, isključujući regulatorni kapital i osigurane depozite, u odnosu na obveze koje isključuju regulatorni kapital i osigurane depozite svih institucija s odobrenjem na državnim područjima država članica sudionica i

(b) doprinosu prilagođenom za rizik koji se temelji na kriterijima propisanima u članku 103. stavku 7. Direktive 2014/59/EU, uzimajući u obzir načelo proporcionalnosti, bez narušavanja struktura bankarskog sektora u državama članicama.

U odnosu između paušalnog doprinosa i doprinosa prilagođenog za rizik mora se uzeti u obzir uravnotežena raspodjela doprinosa na različite vrste banaka.

U svakom slučaju ukupan iznos pojedinačnih doprinosa svih institucija s ovlaštenjem na državnim područjima svih država članica sudionica, izračunan u skladu s točkama (a) i (b) ne smije premašiti 12,5 % ciljane razine.

[…]

6. Primjenjuju se delegirani akti u kojima se navodi pojam prilagođavanja doprinosa razmjerno profilu rizičnosti institucija, a koje je donijela Komisija u skladu s člankom 103. stavkom 7. Direktive 2014/59/EU.

7. Na prijedlog Komisije Vijeće donosi, u okviru delegiranih akata iz stavka 6., provedbene akte radi određivanja uvjeta za provedbu stavaka 1., 2. i 3., a posebno u odnosu na:

(a) primjenu metodologije izračuna pojedinačnih doprinosa;

(b) praktične načine dodjele sredstava institucijama prema čimbenicima rizika navedenima u delegiranom aktu.”

4 Uredba br. 806/2014 dopunjena je, u dijelu koji se odnosi na navedene *ex ante* doprinose, Provedbenom uredbom Vijeća (EU) 2015/81 od 19. prosinca 2014. o utvrđivanju jedinstvenih uvjeta primjene Uredbe br. 806/2014 u vezi s *ex ante* doprinosima jedinstvenom fondu za sanaciju (SL 2015., L 15, str. 1.).

5 Osim toga, Uredba br. 806/2014 i Provedbena uredba br. 2015/81 upućuju na određene odredbe sadržane u dvama drugim aktima:

– s jedne strane, u Direktivi 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o uspostavi okvira za oporavak i sanaciju kreditnih institucija i investicijskih društava te o izmjeni Direktive Vijeća 82/891/EEZ i direktiva 2001/24/EZ, 2002/47/EZ, 2004/25/EZ, 2005/56/EZ, 2007/36/EZ, 2011/35/EU, 2012/30/EU i 2013/36/EU te uredbi (EU) br. 1093/2010 i (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća (SL 2014., L 173, str. 190. i ispravak SL 2015., L 216, str. 9.);

– s druge strane, u Delegiranoj uredbi Komisije (EU) 2015/63 od 21. listopada 2014. o dopuni Direktive 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća u vezi s *ex ante* doprinosima aranžmanima financiranja sanacije (SL 2015., L 11, str. 44. i ispravak SL 2017., L 156, str. 38.).

6 Jedinstveni sanacijski odbor (SRB) osnovan je kao agencija Unije (članak 42. Uredbe br. 806/2014). Uključuje, među ostalim, plenarnu sjednicu i izvršnu sjednicu (članak 43. stavak 5. Uredbe br. 806/2014). Na izvršnoj sjednici SRB donosi sve odluke za provedbu Uredbe br. 806/2014, osim ako navedenom uredbom nije drugačije predviđeno (članak 54. stavak 1. točka (b) Uredbe br. 806/2014).

Okolnosti spora

7 Tužitelj, Landesbank Baden-Württemberg, kreditna je institucija sa sjedištem u Njemačkoj. Uključena je u institucionalni sustav zaštite (Institutional Protection Scheme, u daljnjem tekstu: IPS) Sparkassen-Finanzgruppe (financijska grupa štedionica, Njemačka).

8 Tužitelj je 26. siječnja 2017. dostavio njemačkom sanacijskom tijelu, Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (Savezni ured za stabilizaciju financijskih tržišta, Njemačka; u daljnjem tekstu: FMSA), svoju prijavu radi *ex ante* doprinosa za 2017.

9 Odlukom od 11. travnja 2017. o izračunu *ex ante* doprinosâ SRF-u za 2017. (SRB/ES/SRF/2017/05; u daljnjem tekstu: pobijana odluka) SRB je na svojoj izvršnoj sjednici odlučio na temelju članka 54. stavka 1. točke (b) i članka 70. stavka 2. Uredbe br. 806/2014 o iznosu *ex ante* doprinosa za 2017. svake institucije, među kojima i tužitelja.

10 Rješenjem o prikupljanju doprinosa od 21. travnja 2017., zaprimljenim 24. travnja 2017., FMSA je obavijestila tužitelja da je SRB utvrdio njegov *ex ante* doprinos za 2017. SRF-u i navela mu iznos koji treba platiti u korist Restrukturierungsfondsa (fond za restrukturiranje, Njemačka) (u daljnjem tekstu: rješenje o prikupljanju doprinosa). FMSA je rješenju o prikupljanju doprinosa priložila dva dokumenta, to jest njemačku verziju teksta pobijane odluke, bez priloga koji se navodi u tom tekstu, i dokument pod naslovom „Detalji izračuna (prilagođeno riziku): *Ex ante* doprinosi [SRF-u] za 2017.” (u daljnjem tekstu: dokument pod naslovom „Detalji izračuna”).

Postupak i zahtjevi stranaka

11 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 30. lipnja 2017. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.

12 Europska komisija je podneskom tajništvu Općeg suda 29. rujna 2017. zatražila intervenciju u potporu zahtjevu SRB-a.

13 Odlukom od 13. studenoga 2017. predsjednik osmog vijeća Općeg suda (raniji sastav) prihvatio je Komisijin zahtjev za intervenciju.

14 Opći je sud na prijedlog osmog vijeća Općeg suda (raniji sastav) i primjenom članka 28. Poslovnika Općeg suda odlučio uputiti predmet proširenom sastavu suda.

15 U okviru mjere upravljanja postupkom donesene 12. veljače 2019. na temelju članka 89. Poslovnika, Opći sud je, kao prvo, pozvao SRB da podnese, s jedne strane, cjelovitu presliku izvornika pobijane odluke, uključujući njezin prilog, i, s druge strane, sve međuodluke koje je donio i na kojima se temelji izračun *ex ante* doprinosa za 2017. Kao drugo, Opći je sud pozvao SRB da opiše postupak donošenja pobijane odluke, uz dostavu popratne dokumentacije. Kao treće, SRB je pozvan da glede podataka iz tablice intervala za multiplikator za prilagodbu riziku objavljene na njegovoj internetskoj stranici, navedenih u točki 154. odgovora na tužbu i u točki 102. odgovora na repliku, naznači datum prve objave tih podataka. Kao četvrto, SRB je pozvan da navede vrijednosti multiplikatora za pokazatelj IPS i vrijednosti multiplikatora za prilagodbu riziku koji su u okviru pobijane odluke primijenjeni na druge institucije navedene u Prilogu A.12 tužbi.

16 Podneskom od 20. ožujka 2019. SRB je odgovorio na tu mjeru upravljanja postupkom. Što se tiče zahtjeva za podnošenje dokumenata, u biti je naveo da ne može podnijeti dokumente zbog povjerljivosti. Zbog toga je od Općeg suda zatražio da donese mjeru izvođenja dokaza.

17 Rješenjem od 10. travnja 2019. Opći sud je naložio SRB-u da na temelju, s jedne strane, članka 24. prvog stavka Statuta Suda Europske unije i, s druge strane, članka 91. točke (b), članka 92. stavka 3. i članka 103. Poslovnika, podnese, u povjerljivoj verziji i verziji koja nije povjerljiva, cjelovite preslike izvornika pobijane odluke, uključujući njezin prilog, svih međuodluka koje je donio i na kojima se temelji izračun *ex ante* doprinosa za 2017., sve popratne dokumentacije koja se odnosi na postupak donošenja pobijane odluke i vrijednosti multiplikatorâ iz točke 15. ove presude.

18 Podneskom od 3. svibnja 2019. SRB je odgovorio na rješenje od 10. travnja 2019. Što se tiče pobijane odluke, SRB je objasnio da je njezin prilog donesen u formatu XLSX. Međutim, dokument podnesen Općem sudu bio je u formatu PDF. Što se tiče međuodluka, SRB je s jedne strane podnio odluke o izračunu *ex ante* doprinosa za 2016. i, s druge strane, nacrte odluka i sažete bilješke (*cover notes*). Naposljetku, SRB je dao određene naznake o vrijednostima multiplikatora iz točke 15. ove presude.

19 Kako bi omogućio SRB-u da dopuni odgovor iz točke 18. ove presude, Opći sud je 9. rujna 2019. donio drugo rješenje o mjerama izvođenja dokaza.

20 Podneskom od 26. rujna 2019. SRB je odgovorio na rješenje od 9. rujna 2019. i dostavio je, s jedne strane, presliku teksta pobijane odluke u formatu PDF i, što se tiče njezina priloga, USB priključak koji sadržava, u povjerljivoj verziji i verziji koja nije povjerljiva, datoteku u formatu XLSX. S druge strane, SRB je u verziji koja nije povjerljiva i u povjerljivoj verziji dostavio jedanaest dokumenata u kojima se opisuje postupak odobrenja, na izvršnoj sjednici, nacrta odluka sadržanih u sažetim bilješkama iz točke 18. ove presude ili koji su im priloženi. Naposljetku, podnio je anonimiziranu tablicu vrijednosti multiplikatora iz točke 15. ove presude.

21 Rješenjem od 10. listopada 2019., nakon ispitivanja predviđenog člankom 103. stavkom 1. Poslovnika, Opći sud povukao je iz spisa sve dokumente koje je podnio SRB u povjerljivoj verziji kao odgovor na rješenja o mjerama izvođenja dokaza od 10. travnja i 9. rujna 2019. te je smatrao da verzije sažetih bilješki iz točke 18. ove presude koje nisu povjerljive sadržavaju izostavljene odlomke koji su istodobno relevantni za spor i nisu povjerljivi. Slijedom toga, naložio je SRB-u da podnese nove verzije navedenih bilješki koje nisu povjerljive.

22 Podneskom od 18. listopada 2019. SRB je postupio u skladu s tim rješenjem.

23 Dopisima od 6. studenoga 2019. tužitelj i Komisija podnijeli su svoja očitovanja u pogledu odgovora SRB-a na mjeru upravljanja postupkom od 12. veljače 2019., na rješenja o mjerama izvođenja dokaza od 10. travnja i 9. rujna 2019. te na rješenje od 10. listopada 2019.

24 Tužitelj od Općeg suda u bitnome zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku u dijelu koji se na njega odnosi,

– naloži SRB-u snošenje troškova.

25 SRB u bitnome od Općeg suda zahtijeva da:

– odbaci tužbu kao nedopuštenu ili je odbije kao neosnovanu,

– podredno, u slučaju da Opći sud odluči poništiti pobijanu odluku, odgodi učinke poništenja za šest mjeseci nakon što presuda postane pravomoćna;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

26 Komisija nije podnijela intervencijski podnesak u određenom roku.

Pravo

Dopuštenost

27 U svojim podnescima SRB je u biti osporavao tužiteljevu aktivnu procesnu legitimaciju za podnošenje tužbe za poništenje pobijane odluke, ističući da se ona ne odnosi izravno i osobno na njega i da samo rješenje o prikupljanju doprinosa može utjecati na njegovu situaciju.

28 Valja utvrditi da je Sud u svojoj presudi od 3. prosinca 2019., Iccrea Banca (C-414/18, EU:C:2019:1036, t. 65.), u biti presudio da iako su adresati SRB-ovih odluka o izračunu *ex ante* doprinosa SRF-u bila – u skladu s člankom 5. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81 – nacionalna sanacijska tijela (u daljnjem tekstu: NST), te su se odluke nesumnjivo izravno i osobno odnosile na institucije koje duguju te doprinose.

29 Iz toga slijedi da tužitelj ima aktivnu procesnu legitimaciju za podnošenje tužbe za poništenje pobijane odluke, što je SRB priznao na raspravi i što je uneseno u zapisnik s rasprave.

30 Što se tiče argumenta SRB-a prema kojem je tužba „izravno usmjerena […] protiv uredbi i direktiva koje se odnose na sustav izračuna *ex ante* doprinosa" i da je stoga treba odbaciti kao nedopuštenu, valja istaknuti da se ovom tužbom traži poništenje isključivo pobijane odluke. Delegirana uredba 2015/63 nije predmet zahtjeva za poništenje, nego predstavlja akt opće primjene protiv kojeg tužitelj iznosi prigovor nezakonitosti.

31 U tom pogledu valja dodati da se u skladu s člankom 277. UFEU-a, neovisno o isteku roka utvrđenog u članku 263. šestom stavku UFEU-a, svaka stranka u postupcima o aktu opće primjene koji je donijela neka institucija, tijelo, ured ili agencija Unije može pred sudovima Unije pozvati na neprimjenjivost tog akta iz razloga određenih u članku 263. drugom stavku UFEU-a.

32 Slijedom toga, budući da je ova tužba usmjerena protiv odluke SRB-a donesene na temelju akta opće primjene koji je donijela institucija Unije, ta se tužba ne može smatrati nedopuštenom u cijelosti ili djelomično samo zbog činjenice da se u okviru te tužbe tužitelj poziva na neprimjenjivost tog akta na temelju članka 277. UFEU-a.

33 K tomu, s obzirom na to da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, opći akt čija se nezakonitost ističe mora biti izravno ili neizravno primjenjiv na slučaj koji je predmet tužbe te mora postojati izravna pravna veza između pojedinačne pobijane odluke i predmetnog općeg akta (vidjeti presudu od 17. veljače 2017., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i dr./Vijeće, T-14/14 i T-87/14, EU:T:2017:102, t. 55. i navedenu sudsku praksu), dovoljno je navesti da se u pobijanoj odluci navodi Delegirana uredba 2015/63 – na čiju se nezakonitost poziva tužitelj u pogledu njezinih članaka 4. do 7., članka 9. i njezina Priloga I. (vidjeti točku 35. ove presude) – kao jedna od njezinih pravnih osnova. Osim toga, iz spisa proizlazi da je *ex ante* doprinos tužitelja za 2017. izračunan prema metodi nazvanoj „risk adjusted" [prilagođeno riziku], dakle upravo primjenom, među ostalim, prethodno navedenih odredbi Delegirane uredbe 2015/63.

34 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da je ova tužba dopuštena kako u dijelu koji se odnosi na zahtjev za poništenje pobijane odluke tako i u dijelu koji se odnosi na prigovor nezakonitosti na koji se poziva tužitelj.

Meritum

35 U prilog svojoj tužbi tužitelj iznosi šest tužbenih razloga, koji se temelje:

– prvi, na povredi članka 296. drugog stavka UFEU-a, članka 41. stavka 1. i članka 41. stavka 2. točke (c) Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) zbog nedostatnog obrazloženja pobijane odluke;

– drugi, na povredi članka 41. stavka 1. i članka 41. stavka 2. točke (a) Povelje zbog toga što nije saslušan;

– treći, na povredi članka 47. stavka 1. Povelje zbog neprovjerljivosti pobijane odluke;

– četvrti, na povredi članka 103. stavka 7. točke (h) Direktive 2014/59, članka 113. stavka 7. Uredbe (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL 2013., L 176, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 13., str. 3. i ispravak SL 2017., L 20, str. 2.), članka 6. stavka 5. prve rečenice Delegirane uredbe 2015/63, članaka 16. i 20. Povelje i načela proporcionalnosti zbog primjene multiplikatora za pokazatelj IPS;

– peti, na povredi članka 16. Povelje i načela proporcionalnosti zbog primjene multiplikatora za prilagodbu riziku;

– šesti, na nezakonitosti članaka 4. do 7. i članka 9. Delegirane uredbe 2015/63 kao i Priloga I. toj uredbi.

36 Najprije valja ispitati razlog koji se odnosi na javni poredak, a temelji se na bitnoj povredi postupka te na koji prema ustaljenoj sudskoj praksi sud Unije mora paziti po službenoj dužnosti (vidjeti u tom smislu presude od 2. travnja 1998., Komisija/Sytraval i Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, t. 67.; od 30. ožujka 2000., VBA/Florimex i dr., C-265/97 P, EU:C:2000:170, t. 114.; od 6. ožujka 2003., Westdeutsche Landesbank Girozentrale i Land Nordrhein-Westfalen/Komisija, T-228/99 i T-233/99, EU:T:2003:57, t. 143. i od 28. studenoga 2019., Banco Cooperativo Español/SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, t. 70. i navedenu sudsku praksu).

37 Bitna povreda postupka obuhvaća, među ostalim, nepostojanje potvrde vjerodostojnosti akta (vidjeti u tom smislu presude od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr., C-137/92 P, EU:C:1994:247, t. 75. i 76. i od 6. travnja 2000., Komisija/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, t. 40. i 41.) i nepostojanje ili nedostatnost obrazloženja (vidjeti presudu od 15. lipnja 2017., Španjolska/Komisija, C-279/16 P, neobjavljena, EU:C:2017:461, t. 22. i navedenu sudsku praksu), pri čemu je potonje predmet prvog tužbenog razloga za poništenje, koji treba ispitati zajedno s trećim i šestim tužbenim razlogom.

Potvrda vjerodostojnosti pobijane odluke

38 Valja podsjetiti da je, s obzirom na to da intelektualni i formalni element predstavljaju nerazdruživu cjelinu, stavljanje akta u pisanu formu nužni izraz volje tijela koje ga donosi (presude od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr., C-137/92 P, EU:C:1994:247, t. 70.; od 6. travnja 2000., Komisija/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, t. 38. i od 28. studenoga 2019., Banco Cooperativo Español/SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, t. 74.).

39 Potvrda vjerodostojnosti akta ima za cilj pravnu sigurnost konačnim određivanjem teksta koji je usvojio donositelj akta te čini bitan postupovni zahtjev (presude od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr., C-137/92 P, EU:C:1994:247, t. 75. i 76. i od 6. travnja 2000., Komisija/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, t. 40. i 41. i od 28. studenoga 2019., Banco Cooperativo Español/SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, t. 75.).

40 Sud je isto tako presudio da je samim nepostojanjem potvrde vjerodostojnosti akta došlo do bitne povrede postupka, pri čemu nije potrebno dodatno utvrditi da akt sadržava neke druge povrede ili da je izostanak potvrde vjerodostojnosti prouzročio štetu onomu tko se na njega poziva (presuda od 6. travnja 2000., Komisija/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, t. 42. i od 28. studenoga 2019., Banco Cooperativo Español/SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, t. 76.).

41 Nadzor nad poštovanjem formalnog zahtjeva potvrde vjerodostojnosti i, prema tome, nad određenošću akta prethodi svakom drugom nadzoru, poput nadzora nadležnosti donositelja akta, poštovanja načela kolegijalnosti ili poštovanja obveze obrazlaganja akata (presuda od 6. travnja 2000., Komisija/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, t. 46. i od 28. studenoga 2019., Banco Cooperativo Español/SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, t. 77.).

42 Ako sud Unije, prigodom ispitivanja akta koji mu je podnesen, utvrdi da vjerodostojnost nije na pravilan način potvrđena, na njemu je da po službenoj dužnosti istakne razlog koji se temelji na bitnoj povredi postupka koja se sastoji od nepostojanja pravilne potvrde vjerodostojnosti i da stoga poništi akt koji ima takav nedostatak (presuda od 6. travnja 2000., Komisija/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, t. 51. i od 28. studenoga 2019., Banco Cooperativo Español/SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, t. 78.).

43 U tom pogledu nije bitno to što izostanak potvrde vjerodostojnosti nije prouzročio nikakvu štetu jednoj od stranaka u postupku. Naime, potvrda vjerodostojnosti akata bitan je postupovni zahtjev u smislu članka 263. UFEU-a, ključan za pravnu sigurnost, čija povreda dovodi do poništenja akta zahvaćenog njome, pri čemu nije nužno utvrditi postojanje takve štete (presuda od 6. travnja 2000., Komisija/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, t. 52. i od 28. studenoga 2019., Banco Cooperativo Español/SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, t. 79.; vidjeti u tom smislu također presudu od 8. rujna 2016., Goldfish i dr./Komisija, T-54/14, EU:T:2016:455, t. 47.).

44 U ovom slučaju, u odgovoru na mjeru upravljanja postupkom donesenu 12. veljače 2019., SRB navodi da je pobijana odluka donesena u pisanom postupku – u skladu s člankom 7. stavkom 5. i člankom 9. Poslovnika izvršne sjednice SRB-a, kako je sadržan u odluci SRB-a na plenarnoj sjednici od 29. travnja 2015. (SRB/PS/2015/8) – koji je pokrenut slanjem dokumenata elektroničkom poštom članovima izvršne sjednice SRB-a, među kojima se nalazi dokument u formatu DOC koji odgovara nacrtu teksta pobijane odluke i dokument u formatu XLSX koji odgovara nacrtu priloga na koji upućuje tekst pobijane odluke.

45 U tom pogledu iz odgovora SRB-a na rješenje od 10. travnja 2019. proizlazi da je 11. travnja 2017., nakon što su svi članovi izvršne sjednice odobrili, također putem elektroničke pošte, dva dokumenta navedena u točki 44. ove presude, kako su izmijenjeni tijekom postupka, tajništvo SRB-a ispisalo dokument u formatu DOC (tekst pobijane odluke, bez njezina priloga) i predsjednica SRB-a potpisala taj dokument i dostavni obrazac koji se odnosi na spis. Potpisana verzija navedenog dokumenta zadržana je u prostorijama SRB-a.

46 U svojem odgovoru na rješenje od 10. travnja 2019. SRB je podnio presliku te potpisane verzije teksta pobijane odluke kao i presliku navedenog dostavnog obrasca.

47 Međutim, valja utvrditi da SRB nije podnio nikakav dokaz potvrde vjerodostojnosti priloga pobijanoj odluci, koji se nalazi u elektroničkom obliku, u formatu XLSX te sadržava iznose *ex ante* doprinosa, zbog čega je bitan element te odluke.

48 Naime, SRB nije podnio nikakvu verziju priloga pobijanoj odluci koja sadržava elektronički potpis, iako navedeni prilog uopće nije nerazdruživo povezan s tekstom pobijane odluke.

49 Kada je riječ o dostavnom obrascu navedenom u točki 45. ove presude, među kojima je napomena „Attachment(s): 2” (privitak/ci: 2) koja bi u teoriji trebala značiti da bi prilikom vlastoručnog potpisa predsjednice SRB-a taj dokument bio popraćen dvama priloženim dokumentima, odnosno tekstom pobijane odluke i ispisanom verzijom priloga, valja utvrditi da se njime zapravo ne dokazuje postojanje dvaju priloženih dokumenata, koje on, uostalom, čak i ne navodi.

50 Osim toga, SRB je na raspravi naveo da nije ispisao prilog koji je, kao što je već navedeno, dokument u formatu XLSX, odnosno elektronički dokument. Stoga je njegov potpis mogao biti samo elektronički i taj se dokument dakle nije mogao fizički priložiti dostavnom obrascu izrađenom u papirnatom obliku.

51 SRB spominje potpisivanje samo u pogledu teksta pobijane odluke. On ne dokazuje da je njegova predsjednica taj prilog ovjerila elektroničkim potpisom.

52 Što se tiče argumenta koji je SRB iznio na raspravi, prema kojem je prilog bio dostupan u dokumentacijskom sustavu pod nazivom ARES (Advanced Records System) u trenutku potpisivanja dostavnog obrasca, valja utvrditi da je nov i stoga nedopušten, kao i, u svakom slučaju, neosnovan.

53 U tom pogledu valja primijetiti da dostavni obrazac ne sadržava nijedan element koji dokazuje tu tvrdnju, a još manje elemenata na temelju kojih se može utvrditi neraskidiva veza između navedenog obrasca, koji je vlastoručno potpisala predsjednica SRB-a, i dokumenta koji je navodno prisutan u ARES-u, a koji odgovara prilogu pobijanoj odluci, kako je podnesen Općem sudu.

54 Konačno, vlastoručni potpis dostavnog obrasca u kojem se navode dva priložena dokumenta, a da ih se pritom ne identificira, niti je s njima neraskidivo povezan, i to iako je zapravo postojao samo jedan prilog tom obrascu, ne može dovesti do potvrde vjerodostojnosti drugog dokumenta – priloga u formatu XLSX – koji je navodno prisutan u ARES-u.

55 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da zahtjev potvrde vjerodostojnosti pobijane odluke nije zadovoljen.

56 Opći sud smatra svrsishodnim, u interesu dobrog sudovanja, odlučiti i o prvom tužbenom razlogu, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja, trećem tužbenom razlogu, koji se temelji na povredi tužiteljeva prava na djelotvornu sudsku zaštitu, i o šestom tužbenom razlogu, koji se temelji na prigovoru nezakonitosti određenih odredaba Delegirane uredbe 2015/63, pri čemu se ti različiti tužbeni razlozi razmatraju zajedno.

Prvi, treći i šesti tužbeni razlog, razmotreni zajedno, koji se temelje na povredi obveze obrazlaganja, povredi prava na djelotvornu sudsku zaštitu i prigovoru nezakonitosti Delegirane uredbe 2015/63

– *Argumenti stranaka*

57 Tužitelj ističe da je SRB povrijedio obvezu obrazlaganja i njegovo pravo na djelotvornu sudsku zaštitu zbog nedostatnog obrazloženja pobijane odluke.

58 Tvrdi da je, prema sudskoj praksi, odluka kojom se zahtijeva plaćanje davanja obrazložena u mjeri koja se zahtijeva za potrebe sudskog nadzora samo ako sadržava točan i detaljan izračun elemenata tražbine, čiji je ona ovršni naslov.

59 U ovom slučaju zahtjevi u pogledu obrazloženja doista su strogi zbog složenosti prilagođavanja razmjerno profilu rizičnosti, važnosti nametnutog financijskog opterećenja i margine prosudbe kojom raspolaže SRB.

60 Međutim, nijedan od dokumenata koji su tužitelju dostavljeni u prilogu rješenja o prikupljanju doprinosa ne sadržava navode koji su mu potrebni za ocjenu točnosti izračuna njegova doprinosa, i to u odnosu na izračun osnovnog godišnjeg doprinosa i u odnosu na prilagodbu tog doprinosa razmjerno profilu rizičnosti.

61 Samo reproduciranje podataka koji se odnose isključivo na tužitelja prema njegovu je mišljenju očito nedostatno.

62 Tužitelj dodaje da SRB ne može opravdati nepoštovanje obveze obrazlaganja obvezama povjerljivosti podataka koji se odnose na druge institucije, a koji su nužni za provjeru izračuna. Upućuje na članak 84. stavak 3. Direktive 2014/59 i na obveze otkrivanja kreditnih institucija predviđene člankom 431. i sljedećima Uredbe br. 575/2013.

63 Stoga je, prema njegovu mišljenju, SRB na bitan način i u različitim aspektima povrijedio obvezu obrazlaganja, što bi trebalo dovesti do poništenja pobijane odluke. Dano obrazloženje ne omogućava ni institucijama ni FMSA-u da provjere i nadziru izračun doprinosa. Čak ni Opći sud nije u mogućnosti nadzirati pobijanu odluku i, slijedom toga, sam poštovati obvezu obrazlaganja. Presudom koju bi trebao donijeti može samo povrijediti pravo na pošteno suđenje utvrđeno u članku 47. drugom stavku Povelje.

64 Prema tužiteljevu mišljenju, povrede obveze obrazlaganja ukazuju na mogućnost meritornih nedostataka koji se ne mogu utvrditi upravo zbog nepostojanja potpunog obrazloženja.

65 Zbog istih je razloga SRB također povrijedio tužiteljevo pravo na djelotvornu sudsku zaštitu. Naime, u nedostatku dostatnog obrazloženja pobijane odluke, Opći sud ne može se uvjeriti da se ona temelji na dovoljno čvrstoj činjeničnoj osnovi, pa čak ni ocijeniti apstraktnu vjerojatnost podataka i vrijednosti kao i faze u osnovi izračuna spornog doprinosa.

66 Naposljetku, tužitelj, pozivajući se na članak 277. UFEU-a, tvrdi da pobijanu odluku treba poništiti i zato što se samim člancima 4. do 7. i člankom 9. Delegirane uredbe 2015/63, kao i njezinim Prilogom I. povređuje načelo djelotvorne sudske zaštite jer se njima uspostavlja složeni sustav određivanja doprinosa, koji obilježavaju brojne margine prosudbe, kao i potpuna nejasnost, i u okviru čije primjene SRB ne može pružiti provjerljivo obrazloženje pojedinačne obveze određene institucijama koje bi se moglo nadzirati.

67 SRB, koji u biti podupire Komisija, osporava te argumente.

68 Najprije, SRB tvrdi da je obrazloženje pobijane odluke dovoljno ne samo u pogledu NST-ova za razumijevanje razloga izračuna, nego i općenito.

69 Nadalje, SRB se poziva na više elemenata konteksta koji, prema njegovu mišljenju, mogu utjecati na doseg obveze obrazlaganja.

70 Kao prvo, i FMSA i institucije bili su uključeni u postupak izračuna *ex ante* doprinosa.

71 Kao drugo, metodologija koju treba primijeniti za izračun *ex ante* doprinosa jasno je iznesena u propisima koji se primjenjuju, osobito u članku 70. stavcima 1. i 2. Uredbe br. 806/2014 i u odjeljku 2. i Prilogu I. Delegiranoj uredbi 2015/63.

72 Kao treće, iz sudske prakse proizlazi da se odluka koja ulazi u okvir ustaljene prakse odlučivanja može sažeto obrazložiti, posebno upućivanjem na tu praksu.

73 Povrh toga, SRB ističe da obveza obrazlaganja u odnosu na tužitelja, suprotno onomu što on tvrdi, nema takav doseg da bi mu trebala omogućiti da precizno procijeni jesu li izračuni točni. To proizlazi iz sudske prakse koja se odnosi na druga područja prava Unije, osobito prava tržišnog natjecanja.

74 U tom kontekstu SRB ističe činjenicu da su *ex ante* doprinosi za (oko) 3500 institucija međusobno povezani, s obzirom na to da iznos svih doprinosa mora odgovarati godišnjoj ciljanoj razini i da se, slijedom toga, izračun tužiteljeva doprinosa ne temelji samo na informacijama koje je potonji dostavio, nego i na informacijama koje mu je dostavilo 3500 drugih institucija i koje su povezane s posebnostima djelatnosti tih institucija, njihovim odgovornostima i rizicima koje je SRB ocijenio, u okviru pobijane odluke, u obliku relativnog rangiranja institucija. Ti su podaci povjerljivi. Obvezu obrazlaganja stoga treba odvagnuti u odnosu na obvezu zaštite poslovne tajne svih predmetnih institucija, koja je propisana SRB-u.

75 Osim toga, iz sudske prakse proizlazi da doseg obveze obrazlaganja može biti također ograničen zbog važnih razloga koji se tiču sigurnosti Unije ili njezinih država članica ili vođenja njihovih međunarodnih odnosa.

76 Naposljetku, dijeljenje svih povjerljivih podataka svih institucija država članica sudionica sa svakim NST-om prekoračivalo bi ono što se zahtijeva člankom 5. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81.

77 Slijedom toga, razina detaljnosti odabrana za obrazloženje pobijane odluke je dovoljna.

78 Budući da tužitelj sugerira da pravo na djelotvornu sudsku zaštitu zahtijeva da Opći sud bude u mogućnosti ponovno izračunati doprinos, SRB tvrdi da je to tumačenje nadzora zakonitosti preširoko i da ne odgovara postojećoj sudskoj praksi u tom području. Naime, pravo na djelotvornu sudsku

zaštitu treba procijeniti u kontekstu ravnoteže među institucijama utvrđene Uredbom br. 806/2014 i Provedbenom uredbom 2015/81. SRB je zadužen za izračun *ex ante* doprinosa. Slijedom toga, uloga Općeg suda ne bi trebala biti da ponovnim izračunom doprinosa zamijeni SRB-ovu odluku svojom odlukom. U ovom predmetu Opći sud može nadzirati zakonitost pobijane odluke uzimajući u obzir relevantni pravni okvir. Slijedom toga, tužiteljevo pravo na djelotvornu sudsku zaštitu nije povrijeđeno.

79 SRB smatra da Opći sud može, u svakom slučaju, u okviru svojeg nadzora zatražiti da se dostave informacije ili dokazi relevantni za takav nadzor, pri čemu uravnotežuje poštovanje povjerljivosti i potrebu da se dovoljno zajamči pravo na djelotvornu sudsku zaštitu i tako otkloni svaki eventualni nedostatak informacija koji bi ugrožavao to pravo.

80 Zbog istih je razloga prigovor nezakonitosti koji je tužitelj istaknuo u pogledu odredbi Delegirane uredbe 2015/63, prema SRB-ovu mišljenju, neosnovan.

81 U svakom slučaju, s obzirom na to da tužitelj nije podnio nikakav dokaz o navodnom počinjenju pogreške u izračunu *ex ante* doprinosa za 2017., taj je izračun u načelu valjan. Stoga on nema nikakav legitiman interes za poništenje pobijane odluke.

82 U svojem odgovoru na pitanje koje je Opći sud postavio na raspravi, SRB je pojasnio da mogućnost, predviđena člankom 84. stavkom 3. Direktive 2014/59, na koju se poziva tužitelj (vidjeti točku 62. ove presude) i člankom 88. stavkom 1. Uredbe br. 806/2014., otkrivanja povjerljivih podataka u sažetom ili zbirnom obliku, na način da se institucije ne mogu identificirati, nije moguća u predmetnom slučaju. Tužitelju je dostavio najveći mogući broj podataka koji su bili dopušteni na temelju postojećeg sustava.

– *Ocjena Općeg suda*

83 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, obrazloženje koje je propisano člankom 296. UFEU-a mora odgovarati naravi akta o kojem je riječ i mora jasno i nedvosmisleno odražavati zaključke institucije koja je donijela akt kako bi se zainteresiranim osobama omogućilo upoznavanje s razlozima poduzimanja mjere kao i nadležnom sudu izvršavanje njegove nadzorne ovlasti (vidjeti presudu od 20. prosinca 2017., Comunidad Autónoma de Galicia i Retegal/Komisija, C-70/16 P, EU:C:2017:1002, t. 59. i navedenu sudsku praksu).

84 Obvezu obrazlaganja treba ocjenjivati ovisno o okolnostima slučaja, osobito o sadržaju akta u pitanju, naravi razloga koji su navedeni i interesu koji bi adresati akta ili druge osobe na koje se akt izravno i osobno odnosi mogle imati za dobivanje objašnjenja. U obrazloženju nije potrebno podrobno navoditi sve relevantne činjenične i pravne elemente jer se pitanje ispunjava li obrazloženje akta zahtjeve članka 296. UFEU-a mora ocjenjivati ne samo u odnosu na tekst obrazloženja nego i u odnosu na njegov kontekst i sva pravna pravila koja uređuju predmetno područje (vidjeti presudu od 7. ožujka 2013., Acino/Komisija, T-539/10, neobjavljena, EU:T:2013:110, t. 124. i navedenu sudsku praksu).

85 K tomu, obrazloženje nekog akta mora biti logično i pogotovo ne smije sadržavati unutarnje proturječnosti koje bi otežale dobro razumijevanje razloga na kojima se taj akt temelji (vidjeti presudu od 15. srpnja 2015., Pilkington Group/Komisija, T-462/12, EU:T:2015:508, t. 21. i navedenu sudsku praksu).

86 Povrh toga, postoji uska veza između obveze obrazlaganja i temeljnog prava na djelotvornu sudsku zaštitu (mišljenje nezavisne odvjetnice J. Kokott u predmetu Housieaux, C-186/04, EU:C:2005:70, t. 32.).

87 Naime, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, učinkovitost sudskog nadzora zajamčena člankom 47. Povelje zahtijeva da zainteresirana osoba bude upoznata s razlozima na kojima se temelji pobijana odluka kako bi joj se omogućilo da obrani svoja prava u najboljim mogućim uvjetima i da odluči, potpuno poznavajući činjenice, je li korisno obratiti se nadležnom sudu i kako bi se potonjem omogućilo da izvrši nadzor nad zakonitošću navedene odluke, što je njegova obveza na temelju UFEU-a (vidjeti u tom smislu presude od 9. studenoga 2017., LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, t. 40. i navedenu sudsku praksu i od 13. ožujka 2019., AlzChem/Komisija, C-666/17 P, neobjavljena, EU:C:2019:196, t. 54. i navedenu sudsku praksu).

88 Uvodno valja podsjetiti na to da, iako se u sustavu uvedenom Uredbom br. 806/2014 i Provedbenom uredbom 2015/81 odluke kojima se određuju *ex ante* doprinosi dostavljaju NST-ovima, navedene se odluke osobno i izravno odnose na institucije koje duguju te doprinose, među kojima i na tužitelja (vidjeti točku 28. ove presude).

89 Stoga interes koji te institucije mogu imati za dobivanje objašnjenja također treba uzeti u obzir kada se mora ocijeniti opseg obveze obrazlaganja predmetnih odluka (presude od 28. studenoga 2019., Hypo Vorarlberg Bank/SRB, T-377/16, T-645/16 i T-809/16, EU:T:2019:823, t. 176. i od 28. studenoga 2019., Portigon/SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, t. 164.).

90 Osim toga, SRB je taj koji izračunava i utvrđuje *ex ante* doprinose. Njegove odluke o izračunu navedenih doprinosa upućuju se samo NST-ovima (članak 5. stavak 1. Provedbene uredbe 2015/81) te je na potonjima da ih priopće institucijama (članak 5. stavak 2. Provedbene uredbe 2015/81) i da na temelju navedenih odluka prikupljaju doprinose od institucija (članak 67. stavak 4. Uredbe br. 806/2014) (presude od 28. studenoga 2019., Hypo Vorarlberg Bank/SRB, T-377/16, T-645/16 i T-809/16, EU:T:2019:823, t. 204. i od 28. studenoga 2019., Portigon/SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, t. 179.).

91 Tako, kada SRB djeluje na temelju članka 70. stavka 2. Uredbe br. 806/2014, on donosi odluke koje su konačne i koje se osobno i izravno odnose na institucije (presude od 28. studenoga 2019., Hypo Vorarlberg Bank/SRB, T-377/16, T-645/16 i T-809/16, EU:T:2019:823, t. 205., i od 28. studenoga 2019., Portigon/SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, t. 180.).

92 Slijedom toga, SRB, kao njihov donositelj, mora te odluke obrazložiti. Ta se obveza ne može prenijeti na NST-ove niti oni mogu otkloniti njezinu povredu a da se ne zanemari svojstvo SRB-a kao donositelja navedenih odluka i njegova odgovornost po toj osnovi te da se, uzimajući u obzir raznolikost nacionalnih sanacijskih tijela, ne dovede do rizika od nejednakosti u postupanju prema institucijama glede obrazlaganja SRB-ovih odluka (presude od 28. studenoga 2019., Hypo Vorarlberg Bank/SRB, T-377/16, T-645/16 i T-809/16, EU:T:2019:823, t. 206., i od 28. studenoga 2019., Portigon/SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, t. 181.).

93 U ovom slučaju, što se tiče teksta pobijane odluke, u preambulama se kao pravne osnove navode Uredba br. 806/2014, Direktiva 2014/59, Provedbena uredba 2015/81, Delegirana uredba 2015/63 i međuvladin sporazum naveden u točki 2. ove presude te ističe više naznaka o uzimanju u obzir *ex ante* doprinosa uplaćenih za 2015. i 2016. godinu. Slijede glavni dio pobijane odluke („[SRB na svojoj izvršnoj sjednici] odobrava iznose *ex ante* doprinosa [SRF-u] za 2017. kako su navedeni u prilogu”) i jedanaest točaka u kojima se općenito iznosi postupak izračuna *ex ante* doprinosa. Naposljetku, u točki 12. pojašnjava se da „[pobijana odluka] stupa na snagu na dan donošenja”.

94 Što se tiče priloga pobijanoj odluci, kako ga je podnio SRB u svojem odgovoru na rješenje od 9. rujna 2019., on sadržava tablicu u kojoj se za svaku predmetnu instituciju navodi država članica sudionica u kojoj je odobrena, vrsta metode koja se koristi za izračun „europskog” dijela *ex ante* doprinosa za 2017., iznos tog doprinosa i, u stupcu pod naslovom „Faktor za prilagodbu rizika (EA)”, iznos „europskog” multiplikatora za prilagodbu riziku (vidjeti članak 9. Delegirane uredbe 2015/63 i članak 8. stavak 1. točku (b) Provedbene uredbe 2015/81), koji se primjenjuje na njezin slučaj.

95 Nesporno je da pobijana odluka ne sadržava, osim općih objašnjenja sadržanih u njezinu tekstu, gotovo nijedan element izračuna tužiteljeva doprinosa. Naime, u toj je odluci navedena samo vrsta metode i iznos multiplikatora za prilagodbu riziku koji su primijenjeni na tužitelja za izračun „europskog" dijela njegova doprinosa.

96 Valja dodati da iz članka 8. stavka 1. točke (b) Provedbene uredbe 2015/81 proizlazi da dio izračuna doprinosa koji je SRB izvršio upućivanjem na europski kontekst u 2017. iznosi samo 60 % u izračunu tog doprinosa, dok nacionalni udio u tom doprinosu iznosi 40 %.

97 Što se tiče dokumenta pod naslovom „Detalji izračuna" (vidjeti točku 10. ove presude), pod pretpostavkom da on uistinu potječe od SRB-a, kao što je to potonji potvrdio na raspravi, valja utvrditi da, iako se u njemu, uz elemente navedene u točki 94. ove presude, navode vrsta metode za izračun „nacionalnog" dijela doprinosa i iznosa „nacionalnih" multiplikatora za prilagodbu riziku i drugi elementi izračuna, on ipak ne sadržava nijedan element dostatan za provjeru točnosti doprinosa.

98 Konkretno, taj dokument ne sadržava nijedan element izračuna koji je svojstven za (oko) 3500 drugih institucija, iako, osobito na temelju članaka 4. do 7. i članka 9. Delegirane uredbe 2015/63, izračun tužiteljeva doprinosa podrazumijeva, s jedne strane, izračunavanje udjela njegovih obveza (isključujući regulatorni kapital i osigurane depozite) u odnosu na ukupne obveze (isključujući regulatorni kapital i osigurane depozite) svih drugih institucija i, s druge strane, procjenu njegova rizika s obzirom na rizik tih drugih institucija, u skladu s predviđenim pokazateljima.

99 Kako bi se opravdalo nepostojanje tih elemenata, SRB u biti tvrdi da su elementi koji se odnose na druge institucije povjerljivi.

100 Opći sud ne osporava povjerljivu narav podataka (oko) 3500 drugih institucija, nego ističe da je izračun tužiteljevog doprinosa sam po sebi netransparentan s obzirom na to da se na međuovisan način temelji na tim podacima.

101 Točno je da tužitelj može ispitati metodu izračuna *ex ante* doprinosa kako je definirana u propisima i iznesena u tekstu pobijane odluke. Može, prema potrebi, osporiti određene njihove aspekte i njihovu provedbu u odnosu na sebe, kao što je, na primjer, SRB-ova ocjena njegovih podataka na temelju članka 5. stavka 1. Delegirane uredbe 2015/63.

102 Međutim, osim takvih ciljanih osporavanja, s obzirom na to da je tužiteljev doprinos izračunan na međuovisan način i na temelju osnova koje nije moguće priopćiti, metoda izračuna negativno utječe na njegovu mogućnost da učinkovito osporava pobijanu odluku.

103 Ta je razmatranja uzgredno potkrijepio SRB okviru odgovora na četvrti i peti tužbeni razlog. U tim tužbenim razlozima tužitelj osporava specifične elemente izračuna svojeg doprinosa, pozivajući se osobito na svoj navodno primjeren profil rizičnosti koji proizlazi iz usporedbe njegovih financijskih podataka s podacima drugih institucija. SRB odbacuje tu usporedbu zbog toga što nije jednaka iscrpnoj analizi koju je proveo u skladu s propisima. Međutim, što se tiče tog odgovora SRB-a, Opći sud može samo utvrditi da tužitelj upravo ne može pristupiti preciznim i iscrpnim podacima koji bi mu omogućili da provede takvu analizu.

104 K tomu, s obzirom na to da u okviru svojeg odgovora na peti tužbeni razlog SRB ustraje na činjenici da iznosi multiplikatora za prilagodbu riziku, koji se primjenjuju na tužiteljev slučaj, „ostaju u granicama propisanima člankom 9. stavkom 3. Delegirane uredbe [2015/63], odnosno između 0,8 i 1,5", valja istaknuti da ustrajanje na tomu ne otklanja tužiteljevu zabrinutost. Tu zabrinutost ne čini pitanje ostaje li multiplikator u prethodno navedenim granicama, što se na temelju danog obrazloženja može utvrditi, nego sadržava li taj multiplikator pogrešku unutar tih granica, uzimajući u obzir da, prema onomu što je navedeno u dokumentu pod naslovom „Detalji izračuna", raspon predviđen prethodno

navedenom odredbom u pogledu iznosa tužiteljeva doprinosa predstavlja razliku od [*povjerljivo*] [1].

105 Što se tiče tablice koju je SRB objavio na svojoj internetskoj stranici i koju je također spomenuo u svojem odgovoru na peti tužbeni razlog, ona ne sadržava ništa u tom pogledu. U toj se tablici navodi broj institucija u odnosu na koje su primijenjeni multiplikatori za prilagodbu riziku u okruženju europodručja u rasponima između 0,8 i 0,9, između 0,9 i 1 itd., pa sve do između 1,4 i 1,5. Kao i prilog pobijanoj odluci, i samo djelomični podaci o izračunu *ex ante* doprinosa, s obzirom na to da se u njoj navodi samo multiplikator za prilagodbu riziku u europskom kontekstu. Ta tablica – objavljena nakon podnošenja ove tužbe – ne omogućuje provjeru točnosti izračuna navedenog multiplikatora u tužiteljevu slučaju i, posljedično, njegova doprinosa.

106 Uostalom, SRB ne osporava da institucija poput tužitelja ne može točno znati zašto se njegov doprinos iz jedne godinu u drugu povećava, smanjuje ili stagnira jer te promjene ili stagnacija proizlaze iz relativnog položaja s čijim uvjetima on, po definiciji, nije upoznat. Tako se doprinos institucije može povećati, dok se njezin vlastiti profil rizičnosti smanjio, i obrnuto, a da se pritom ne raspolaže dokaznim sredstvima, s obzirom na to da je riječ o povjerljivim informacijama.

107 Iz članka 296. UFEU-a proizlazi da pravni akti moraju biti obrazloženi, a sudska praksa podsjeća da se obveza obrazlaganja primjenjuje na sve akte koji mogu biti predmet tužbe za poništenje (presuda od 1. listopada 2009., Komisija/Vijeće, C-370/07, EU:C:2009:590, t. 42.).

108 K tomu, iz sudske prakse proizlazi da se nepostojanje obrazloženja ne može opravdati obvezom poštovanja poslovne tajne. Obveza poštovanja poslovne tajne ne može se tumačiti toliko široko da zahtjev obrazlaganja liši njegova bitnog sadržaja (vidjeti u tom smislu presudu od 21. prosinca 2016., Club Hotel Loutraki i dr./Komisija, C-131/15 P, EU:C:2016:989, t. 48. i navedenu sudsku praksu).

109 U ovom slučaju obrazloženje dano tužitelju ne omogućuje mu da provjeri iznos svojega doprinosa, koji je, međutim, bitan element pobijane odluke u dijelu u kojem se ona odnosi na njega. Njome se žalitelj stavlja u položaj u kojem ne može znati je li taj iznos pravilno izračunan ili ga mora osporavati pred Općim sudom a da pritom ne može, kao što je to ipak dužan u sudskom postupku, utvrditi sporne elemente pobijane odluke u pogledu navedenog iznosa, iznijeti prigovore u tom pogledu i iznijeti dokaze koji se mogu sastojati od ozbiljnih indicija kojima se nastoji dokazati da su njegovi prigovori osnovani (vidjeti u tom smislu presudu od 8. prosinca 2011., KME Germany i dr./Komisija, C-389/10 P, EU:C:2011:816, t. 132.).

110 Iz toga slijedi da je SRB povrijedio obvezu obrazlaganja.

111 Argumenti koje je istaknuo SRB ne dovode u pitanje taj zaključak.

112 Što se tiče upućivanja na tužiteljevu uključenost u postupak odlučivanja, valja istaknuti da je ta uključenost ograničena na pružanje informacija institucije SRB-u, u skladu s člankom 14. Delegirane uredbe 2015/63 i prema formatima i načinima prikazivanja koje utvrđuje SRB na temelju članka 6. Provedbene uredbe 2015/81. Njome se instituciji ne pruža nikakva mogućnost provjere točnosti svojeg doprinosa.

113 Zbog razloga navedenih u točkama 101. i 102. ove presude, isto vrijedi i za SRB-ovo upućivanje na činjenicu da je metoda izračuna iznesena u propisu koji se primjenjuje.

114 Što se tiče SRB-ova argumenta koji se temelji na sudskoj praksi o odlukama koje su dio ustaljene prakse odlučivanja i koje se mogu sažeto obrazložiti, valja istaknuti sljedeće.

1 Povjerljivi podaci su izostavljeni.

115 Ta sudska praksa nije relevantna jer se ne odnosi na pitanje neotkrivanja podataka, o kojem je riječ u ovom slučaju, zbog njihove povjerljivosti.

116 Nadalje, s obzirom na to da iz spisa proizlazi da se SRB koristi informacijskim tehnologijama (XLSX datotekama, elektroničkom poštom) za potrebe izračuna *ex ante* doprinosa i donošenja odluka o tim doprinosima, što omogućuje lako i brzo sastavljanje i širenje velikog broja informacija, ne može se tvrditi da se u ovom slučaju mogu primijeniti materijalna ili tehnička razmatranja ili razmatranja u pogledu roka, koja se ponekad navode kako bi se opravdalo sažeto obrazloženje.

117 Naposljetku, u ovom slučaju nikako ne može biti riječ o ustaljenoj praksi odlučivanja. Kao što to navodi tužitelj, SRB je tek drugi put 2017. odredio *ex ante* doprinose SRF-u. Povrh toga, poništena je odluka SRB-a kojom su utvrđeni *ex ante* doprinosi SRF-u za 2016. (presude od 28. studenoga 2019., Banco Cooperativo Español/SRB, T-323/16, EU:T:2019:822; od 28. studenoga 2019., Hypo Vorarlberg Bank/SRB, T-377/16, T-645/16 i T-809/16, EU:T:2019:823, i od 28. studenoga 2019., Portigon/SRB, T-365/16, EU:T:2019:824).

118 Kada je riječ o argumentu koji se temelji na sudskoj praksi o obrazloženju u području prava tržišnog natjecanja, točno je da je ustaljena sudska praksa, u tom području, da se zahtjevima u pogledu obrazloženja od Komisije ne traži da u svojoj odluci iznese brojčane podatke koji se odnose na način izračuna iznosa novčane kazne (vidjeti presudu od 5. lipnja 2012., Imperial Chemical Industries/Komisija, T-214/06, EU:T:2012:275, t. 100. i navedenu sudsku praksu).

119 Međutim, valja istaknuti da iz te sudske prakse proizlazi da su novčane kazne instrument Komisijine politike tržišnog natjecanja koja mora raspolagati marginom prosudbe pri određivanju njihova iznosa kako bi se ponašanje poduzetnika usmjerilo prema poštovanju pravila tržišnog natjecanja. Stoga se Komisija ne može, isključivom i mehaničkom primjenom aritmetičkih formula, lišiti svoje diskrecijske ovlasti. Kada bi Komisija bila dužna u svojoj odluci iznijeti brojčane podatke koji se odnose na način izračuna novčanih kazni, njihov bi odvraćajući učinak bio ugrožen (vidjeti u tom smislu presude od 2. listopada 2003., Salzgitter/Komisija, C-182/99 P, EU:C:2003:526, t. 75.; od 8. srpnja 2008., BPB/Komisija, T-53/03, EU:T:2008:254, t. 335. i 336. i od 28. studenoga 2019., Hypo Vorarlberg Bank/SRB, T-377/16, T-645/16 i T-809/16, EU:T:2019:823, t. 198. i navedenu sudsku praksu).

120 Međutim, takva se razmatranja ne mogu primijeniti na ovaj slučaj.

121 S jedne strane, ovaj slučaj ne ulazi u okvir propisa koji uključuje postojanje margine prosudbe u svrhu usmjeravanja ponašanja poduzeća, nego u okvir objektivnog izračuna koji, u načelu, ne ostavlja nikakvu marginu prosudbe takve naravi autoru navedenog izračuna.

122 S druge strane, predmetni slučaj nije obuhvaćen postupkom za izricanje sankcije koji bi opravdavao očuvanje odvraćajućeg učinka, nego postupkom usporedivim s postupkom oporezivanja. U tom kontekstu nema nikakvog razloga onemogućiti dužniku da provjeri točnost svojeg doprinosa. U tom pogledu i suprotno tvrdnjama SRB-a, tužitelj se s pravom poziva na presudu od 13. lipnja 1958., Meroni/Visoko tijelo (9/56, EU:C:1958:7, str. 30. i 31.), u kojoj je Sud presudio da pravno opravdanje pobijane odluke u tom predmetu, kojom se provodi oporezivanje po službenoj dužnosti, zahtijeva točan i detaljan izračun elemenata potraživanja čiji je ta odluka ovršni naslov, da samo sličan izračun može omogućiti sudski nadzor i da, u nedostatku takvih elemenata, ta odluka nije dovoljno obrazložena (vidjeti također presudu od 16. prosinca 1963., Macchiorlati Dalmas/Visoka vlast, 1/63, EU:C:1963:58, str. 636.).

123 Što se tiče upućivanja SRB-a na rješenje od 22. veljače 2005., Hynix Semiconductor/Vijeće (T-383/03, EU:T:2005:57, t. 35.), ono je očito irelevantno u ovom slučaju. Naime, to se rješenje nije odnosilo na obvezu obrazlaganja akta, nego samo na obvezu stranke, koja podnosi zahtjev za povjerljivost u postupku pred Općim sudom, da obrazloži svoj zahtjev.

124 Kad je riječ o SRB-ovim pozivanjima na predmete koji se odnose na provedbu postupka javne nabave i državne potpore, Opći sud je u predmetima o kojima je riječ utvrdio da neotkrivanje gospodarskih podataka u verziji sporne odluke koja nije povjerljiva nije spriječilo tužitelje da razumiju Komisijino rasuđivanje ili im onemogućilo da osporavaju tu odluku pred Općim sudom, niti je potonjeg spriječilo da provede svoj sudski nadzor u okviru tužbe o kojoj je riječ (presuda od 8. siječnja 2015., Club Hotel Loutraki i dr./Komisija, T-58/13, neobjavljena, EU:T:2015:1, t. 73. do 77.) i da su tužitelji bili dovoljno upoznati s relativnim prednostima ponuda ostalih odabranih ponuditelja (presuda od 8. srpnja 2015., European Dynamics Luxembourg i dr./Komisija, T-536/11, EU:T:2015:476, t. 47. i t. 50. *in fine*).

125 Nasuprot tomu, u ovom slučaju, kao što je već istaknuto u točkama 93. do 106. te u točki 109. ove presude, obrazloženje dano tužitelju, čak i ako se uzme u obzir dokument pod naslovom „Detalji izračuna” (vidjeti točku 10. ove presude), ne omogućuje mu da provjeri je li iznos njegova doprinosa u skladu s primjenjivim propisima i, stoga, da uz potpuno poznavanje činjenica odluči je li korisno pokrenuti postupak pred nadležnim sudom i na koji način.

126 Što se tiče SRB-ovog pozivanja na sudsku praksu iz područja borbe protiv terorizma, kojom se prihvaća da se važni razlozi koji se tiču sigurnosti Unije i njezinih država članica ili vođenja njihovih međunarodnih odnosa mogu protiviti priopćavanju određenih elemenata obrazloženja (vidjeti u tom smislu presudu od 14. listopada 2009., Bank Melli Iran/Vijeće, T-390/08, EU:T:2009:401, t. 81.), dovoljno je istaknuti da se područje bankovne unije ni na koji način ne odnosi na tematiku koja se može okarakterizirati kao borba protiv terorizma.

127 Naposljetku, suprotno onome što ističe SRB, valja utvrditi da mogućnost Općeg suda da od njega zatraži da podnese informacije radi ispitivanja zakonitosti pobijane odluke ne može u ovom slučaju izmijeniti utvrđenje povrede obveze obrazlaganja niti jamčiti poštovanje tužiteljeva prava na djelotvornu sudsku zaštitu.

128 Naime, pobijana odluka morala je biti dovoljno obrazložena na dan njezina donošenja i, u svakom slučaju, prije podnošenja tužbe za poništenje. Nedostatak u obrazloženju ne može se ispraviti nakon podnošenja tužbe Općem sudu, osobito nakon što je Opći sud poduzeo mjere upravljanja postupkom ili izvođenja dokaza.

129 Što se tiče prigovora nezakonitosti na koji se tužitelj poziva, valja odbiti argument koji je Komisija istaknula na raspravi, prema kojem tužitelj ne može osporavati zakonitost pobijane odluke s obzirom na to da metoda izračuna njegova doprinosa, koja se temelji na međuovisnosti doprinosa i upotrebe povjerljivih podataka, ne proizlazi iz Delegirane uredbe 2015/63, nego iz Uredbe br. 806/2014 i Direktive 2014/59, protiv kojih on nije istaknuo prigovor nezakonitosti. Naime, kao što to proizlazi iz razmatranja iznesenih u nastavku, činjenica da je izračun *ex ante* doprinosa tužitelja netransparentan i da stoga on ne može provjeriti njegovu točnost proizlazi, barem djelomično, iz metode izračuna koju je utvrdila sama Komisija u Delegiranoj uredbi 2015/63, pri čemu joj ta metoda nije nametnuta Uredbom br. 806/2014 ili Direktivom 2014/59.

130 U skladu s člankom 70. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014 i člankom 103. stavkom 2. Direktive 2014/59, *ex ante* doprinos institucije izračunava se, u biti, u dvije faze.

131 Najprije se izračunava „paušalni doprinos” (u stvarnosti, za najvažnije institucije, među kojima je i tužitelj, „osnovni godišnji doprinos” u smislu Delegirane uredbe 2015/63, vidjeti uvodnu izjavu 5.), koji je razmjeran iznosu obveza institucije, isključujući regulatorni kapital i osigurane depozite, u odnosu na ukupne obveze, isključujući regulatorni kapital i osigurane depozite, svih institucija s odobrenjem na području država članica sudionica.

132 „Osnovni godišnji doprinos” zatim se prilagođava razmjerno profilu rizičnosti institucije.

133 Kriteriji za to prilagođavanje utvrđeni su u Delegiranoj uredbi 2015/63, koju je Komisija donijela na temelju članka 103. stavka 2. drugog podstavka i članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59 i koja se primjenjuje u kontekstu Uredbe br. 806/2014 na temelju njezina članka 70. stavka 6.

134 Međutim, iz članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59, pravne osnove Delegirane uredbe 2015/63, ne proizlazi da pri prilagođavanju razmjerno profilu rizičnosti nužno treba primijeniti međuovisan način izračuna koji se temelji na povjerljivim podacima trećih osoba.

135 Naime, elementi koje treba uzeti u obzir za prilagođavanje razmjerno profilu rizičnosti, a koji su popisani u gore navedenom članku 103. stavku 7., odnose se isključivo na dotičnu instituciju, odnosno, kao prvo, na njezinu izloženost riziku, uključujući važnost njezinih aktivnosti trgovanja, njezina izvanbilančna izlaganja riziku i njezin stupanj zaduženosti, kao drugo, stabilnost i raznolikost izvora financiranja institucije i njezine neopterećene imovine s visokim stupnjem likvidnosti, kao treće, financijsko stanje institucije, kao četvrto, vjerojatnost da će institucija krenuti u sanaciju, kao peto, razinu do koje je institucija prethodno imala koristi od izvanrednih javnih financijskih potpora, kao šesto, složenost strukture institucije i mogućnost njezine sanacije, kao sedmo, važnost institucije za stabilnost financijskog sustava ili ekonomije jedne države članice ili više država članica ili Unije i, kao osmo, činjenicu da je institucija dio institucionalnog sustava zaštite.

136 Što se tiče tvrdnje da međuovisnost i upotreba povjerljivih podataka drugih institucija proizlaze iz članka 69. stavka 1. Uredbe br. 806/2014 kojim se kroz ciljnu razinu utvrđuje razina financiranja SRF-a koju treba dostići na kraju početnog razdoblja, i iz članka 70. stavka 2. iste uredbe, kojim se predviđa da kumuliranje doprinosa ne smije prelaziti 12,5 % navedene ciljne razine, valja utvrditi da se tim dvjema odredbama ne nameće, putem pragova koje utvrđuju, netransparentan sustav prilagođavanja razmjerno profilu rizičnosti za dotične institucije, među kojima i za tužitelja.

137 Kao prvo, članak 69. stavak 1. Uredbe br. 806/2014 ne definira ciljanu razinu kao točnu gornju granicu financiranja koju bi trebalo ispuniti u cijelom iznosu u eurocentima, nego samo kao minimum („najmanje 1 %”).

138 Kao drugo, ta ciljana razina određena je upućivanjem na iznos osiguranih depozita svih dotičnih kreditnih institucija na kraju početnog razdoblja, dakle na iznos koji se može brojčano izraziti tek na kraju 2023.

139 Kao treće, iako članak 70. stavak 2. Uredbe br. 806/2014 zahtijeva da *ex ante* doprinosi naplaćeni za godinu o kojoj je riječ ne premašuju 12,5 % navedene ciljne razine, to nema za posljedicu apsolutnu potrebu da se za svaku godinu utvrdi točan iznos koji bi zatim trebao biti raspodijeljen, u okviru izračuna *ex ante* doprinosa, među svim predmetnim institucijama. Naime, osim činjenice da se stopa od 12,5 % odnosi na ciljanu razinu utvrđenu kao minimum i s obzirom na iznos koji se može brojčano izraziti tek na kraju 2023., ta odredba ne zabranjuje kumuliranje *ex ante* doprinosa koje bi za predmetnu godinu iznosilo manje od 12,5 % navedene ciljne razine.

140 Iz toga slijedi da, s obzirom na to da, s jedne strane, u skladu s Direktivom 2014/59 i Uredbom br. 806/2014 Komisija nije bila obvezna da Delegiranom uredbom 2015/63 donese netransparentnu metodu prilagođavanja razmjerno profilu rizičnosti za tužitelja i da je, s druge strane, Komisija priznala da je, s gospodarskog stajališta, bilo moguće procijeniti profil rizičnosti institucije samo na temelju njezinih vlastitih podataka (vidjeti u tom smislu presudu od 28. studenoga 2019., Portigon/SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, t. 156.), okolnost da je tužitelj ograničio svoj prigovor nezakonitosti samo na Delegiranu uredbu 2015/63 ni u kojem slučaju ne sprječava da Opći sud utvrdi nezakonitost metode izračuna *ex ante* doprinosa u pogledu zahtjeva iz članka 296. UFEU-a, barem što se tiče dijela te metode koji se odnosi na prilagodbu riziku, utvrđene u toj Delegiranoj uredbi.

141 Stoga valja zaključiti da povreda obveze obrazlaganja koja je u ovom slučaju utvrđena u točki 110. ove presude, za dio izračuna *ex ante* doprinosa koji se odnosi na prilagođavanje razmjerno profilu rizičnosti, proizlazi iz u prigovoru istaknute nezakonitosti članaka 4. do 7., članka 9. i Priloga I. Delegiranoj uredbi 2015/63.

142 Nadalje, s obzirom na to da zahtjev dovoljno preciznog obrazloženja akata iz članka 296. UFEU-a predstavlja jedno od temeljnih načela prava Unije, čije poštovanje treba osigurati sud, po potrebi ističući po službenoj dužnosti razlog koji se temelji na povredi te obveze (t. 36. i 37. ove presude) i da, protivno toj obvezi, tužitelj ne raspolaže dostatnim elementima za provjeru točnosti svojeg doprinosa, SRB ne može ni u kojem slučaju otkloniti takvu povredu pozivanjem na propis sekundarnog prava.

143 S obzirom na sva prethodna razmatranja trebalo bi zaključiti da – nakon što je prihvaćen tužbeni razlog koji se temelji na povredi zahtjeva potvrde vjerodostojnosti – pobijanu odluku također treba poništiti na temelju povrede obveze obrazlaganja i prava na djelotvornu sudsku zaštitu a da pritom nije potrebno ispitati ostale tužbene razloge koje je istaknuo tužitelj.

O vremenskom ograničenju učinaka presude

144 SRB u biti smatra da, ako Opći sud poništi pobijanu odluku, valja odgoditi učinke poništenja za šest mjeseci nakon što presuda postane pravomoćna.

145 Tužitelj se nije izjasnio s tim u vezi.

146 Presude kojima Opći sud poništava odluku institucije ili tijela Unije u načelu imaju neposredan učinak, u smislu da je poništeni akt retroaktivno uklonjen iz pravnog poretka i smatra se da nikada nije postojao. Međutim, na temelju članka 264. drugog stavka UFEU-a, Opći sud može privremeno održati na snazi učinke poništene odluke (vidjeti presudu od 2. travnja 2014., Ben Ali/Vijeće, T-133/12, neobjavljena, EU:T:2014:176, t. 83. i navedenu sudsku praksu).

147 U ovom slučaju iz prethodno navedenog proizlazi da SRB ne može zamijeniti pobijanu odluku a da ponovno ne povrijedi obvezu obrazlaganja i tužiteljevo pravo na djelotvornu sudsku zaštitu prije nego što se izmijeni pravni okvir, a osobito Delegirana uredba 2015/63.

148 U tim okolnostima valja, u skladu sa SRB-ovim zahtjevom, održati na snazi učinke pobijane odluke u razdoblju od šest mjeseci od dana kada ova presuda postane pravomoćna.

Troškovi

149 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da SRB nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje vlastitih troškova kao i tužiteljevih troškova, u skladu s njegovim zahtjevom.

150 U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika, Komisija će snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Poništava se odluka Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB) donesena na njegovoj izvršnoj sjednici od 11. travnja 2017. o izračunu *ex ante* doprinosa Jedinstvenom fondu za sanaciju (SRB/ES/SRF/2017/05) za 2017. u dijelu u kojem se odnosi na društvo Landesbank Baden-Württemberg.**

2. **Održavaju se na snazi učinci odluke SRB/ES/SRF/2017/05 u dijelu u kojem se odnosi na društvo Landesbank Baden-Württemberg u razdoblju od šest mjeseci od dana kada ova presuda postane pravomoćna.**

3. **SRB će, uz vlastite troškove, snositi i troškove društva Landesbank Baden-Württemberg.**

4. **Europska komisija snosit će vlastite troškove.**

Collins Kancheva Barents

Passer De Baere

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 23. rujna 2020.

Potpisi